

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrasats 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, núm. 20, botiga.
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50
Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2'50.

LA QUESTIÓ ETERNA.

Estant tot pendent de un fil,
l' Europa vá tremolant;

¡Ay del día que fumant
cau una espurna al barril!

BOULANGER.

O m' agrada ficarme sense més ni més en la casa del vehí, y per xó fins ara m' hi abstingut de parlar ni en favor ni en contra del popular general, que tè entussiasmada y cega á una gran part de la població francesa. Fransa, desde l' any 70, alimenta

una preocupació patriòtica, la preocupació de la revolta contra l's alemanys, que á conseqüència de la guerra, després de humillarla, van arrebatarli dos provincies. Recobrar lo perdut y deixar en bon lloc l'honra militar y l' bon nom del exèrcit francés serà, mentres no arribi á realisarse, l' aspiració constant de aquell poble pondonorós y patriota.

Per això l' home que sàpiga halagar aquesta aspiració, l' home que sàpiga tocar la corda sensible dels

francesos, alcansará sense grans esforços, una immensa popularitat.

Nò d' altra manera ha saput captársela l' general Boulanger, durant lo temps que ha ocupat lo ministeri de la Guerra.

**

Soldat obscur, desconegut de tothom, sense cap fet brillant de aquells qu' en un moment de intrepidés ó

de fortuna, crean una reputació militar que ja may més s' olvida, entrá 'l general Boulanger al ministeri de la Guerra. Té una figura simpática, parla ab facilitat y en sos discursos fa gala sempre de sas fermas conviccions republicanas; es actiu y laboriós y com á ministre sembla que ha donat probas positivas de talent organitzador.

Tant com l' opinió pública anava mostrànseli propicia, rebia 'ls tiros y anatemas dels periódichs alemanys; de manera que á l' altra banda del Rhin ab les sèves antipatias han contribuit á elevar la popularitat del general Boulanger, tant ó més que 'ls mateixos francesos posant en sa persona las esperansas de la revenja.

Quan los enemichs de la Fransa han dit que la presència del general Boulanger en lo ministeri de la Guerra era una amenassa per la pau d' Europa, han cregut los francesos, per aquest mer fet, qu' ell era l' únic home que 'ls convenia.

«Tenen rahò 'ls francesos ó nó 'n tenen? *

Pot pressentirse la valia de un home per indicis més ó menos fundats; pero realment no se 'n pot respondre fins que s' ha posat á prova Al general Boulanger li ha faltat ocasió de demostrar que fent la guerra, val tant com allegant elements y organisants per empèndrela.

Així y tot compreném los rezels dels elements republicans que han prescindit del general Boulanger, al constituir lo nou ministeri. La mateixa popularitat de que disfruta y la circumstancia de pertanyer á les filas del radicalisme, de ahont ha tret la forsa y 'l prestigi, son condicions hasta cert punt sospitosas en un pais ahont hi ha hagut Bonapartes, que de generals republicans, en un moment de fortuna, han sabut al-sarse emperadors.

No crech que 'l general Boulanger recati semblants designis; pero en tota nació regida republicanament, es precís que no s'han las espases l'única triunfo que jugui, que ja diu l' aforsisme català que un dia de un manech d' escombra 'n van sortir set balas.

Aixó no implica que no tingan de ser reconeguts y apreciats degudament los serveys del home que ceñint espasa consagi sos talents á la patria y á la República, que llavors podria dirse que 'ls pobles eran tant ó més versàtils é ingratis que 'ls monarcas, envers los seus servidors. Pero poden venir aconteixements qu' exigeixen dolorosos sacrificis.

Així, dada la composició de la Càmara francesa, la permanència del general Boulanger en lo ministeri de la Guerra, impossibilitava la constitució de un govern regular y viable y aixó donava lloch á un estat de crisis permanent. Ha sigut menester prescindir momentàneamente dels seus serveys y se 'n ha prescindit.

De tots los confins de Fransa han plogut reclamacions y protestas cap á París; de moment semblava que sense 'l general Boulanger la Fransa estava perduda. Esperits cegos y poch amants de la disciplina política han tractat d' establir incompatibilitats entre 'l president de la República y 'l ex-ministre de la Guerra, de manera que si aquest no hagués escoltat més que la véu del amor propi ferit, hauria trobat apoyo cego, incondicional, entusiasta, per fer un cop á lo militar, á despit de la llei y ab perill segur de las institucions.

Afortunadament lo general Boulanger, en la sèva ordre del dia al exèrcit recomenant no sols la disciplina militar, sino tambe la disciplina política y l' apoyo incondicional á la llei y á las institucions, acaba de donar una gran prova de patriotisme.

Tant ó més gran qu' en lo ministeri, halagat per l' aura popular, apareix avuy fora d' ell, practicant las austères virtuts republicanas.

Lo general Boulanger acaba de triunfar en la proba més difícil á que pot sometres á un home idolotrat pèl poble.

Sa actitud generosa y patriótica lo coloca en camí de ser demà 'l primer ciutadà de la gran República francesa, ab l' apoyo de tots los partits republicans.

P. K.

PEL MARS....

REURÀN que encara no m' hi pogut retornar de la sorpresa?

Figúrinse que fins al mes de mars pròxim vinent no s' discutirà en lo Congrés lo sufragi universal, ó la universalització del sufragi, ó no s' quin nom ne diuhem.

'Pèl mars! Ja poden contarho de la manera que vulguin: ab los dits, ab llapis, ab tinta, ab guix. Sempre resultarà que d' aquí á llavors hi faltan nou mesos... una friolera!

S' haurán pagat, ó s' haurán quedat á deure, tres trimestres de la contribució; haurán sortit las cédulas novas; s' haurán descubert quatre ó cinc falsificacions

de sellos, y probablement hi haurán hagut varios terremotos y algunas sublevacions.

Los que diuhem qu' en Sagasta es un home violent y atrabiliari, segurament deuenen tocar lo violón.

¿Vólen un exemple més gran de calma y bon humor que 'l posarre á calcular lo que farà 'l govern pèl mars del any vinent?

Es lo mateix que 'ls joves que quan festejan ja tenen disputas sobre l' ofici que farán fer al primer noi que 'ls neixi.

Jo crech que aquest plasso tan llarg no es una broma de don Práxedes, sinó un acte de verdadera picardia.

—Ben net—deu dirse 'l home, acariciantse 'l tupé:—d' aquí al mes de mars es casi segur que 'ls electors d' oposició s' haurán mort tots de gana ó d' aburiment, y llavoras no hi haurá cap perill en establir lo sufragi universal, ni l' amor libre, ni 'l *sursum corda*.

Perquè á mi ningú m' ho treu del cap: la tática d' aquest home sempre ha sigut la mateixa. Trampear, trampear, embolica que fa fort y anar dalt del matxet tot lo temps que 's pugui.

Y en quan á ser liberal, ja poden viure tranquillos: no serà cap empaig de liberalisme lo que 'l mati.

Jo no vaig assistir—com ja poden suposar—al consell de ministres en que va parlar de 'aquest asumpto; pero ja 'm faig càrrec de cóm devia anar.

—Ara que hi penso!—devia exclamar en Sagasta quan ja estava á punt d' alsar la sessió;—¿sabén que aquests descamisats de la democracia ja tornan á recordarme allò del sufragi universal?

—;Y bè!—devia respondre qualsevol ministre, probablement en Moret,—diguéus que se 'n vajan en nom de Déu, que ara tenim altres mal-de-caps!

—¡Cà! Armarián un escàndol: m' exigeixen lo cumpliment de lo promés, y no volen entendres de rahons ni paliatius.

—Diguéus que ja 'ns hi pensarem.

—Ja 'ls ho he dit, y m' han respost que volian que 'ls fixés la fetxa en que 'ns ocuparem del negoci.

—;Y l' heu fixada?

—Si: pèl mars del any que vè.

Al sentir això, no hi ha cap dupte, tots los ministres devian posarre á riure.

Lo mateix que ha fet lo país quan se 'n ha enterat.

—;Pèl mes de mars!—diu un anarquista platònic.

—Pèl mes de mars ja s' haurà fet la liquidació social lo menos, lo menos, quatre ó sis cops.

—;Nou mesos esperant lo sufragi falsificant!—crida un escéptic que no creu ni en l' ànima que l' aguanta;—diguéus á n' en Sagasta que no vagi tan depressa, que per un sngle més ó menos, no vè d' aquí.

—Crech que 'l Carnestoltes del any que vè s' ensopga al mars;—murmura un altre que tot s' ho pren pèl cantó agradable—potser lo govern tracta de darnos un sufragi universal, com qui dona un ball de màscaras.

La veritat es que la promesa del Sr. Sagasta no pot ser més eminentment cómica.

Apart de que 'l prometre no fà pobre, sobre tot quan hi ha tan temps de per mitjà, lo president del ministeri deu recordar allò de que:

«En un año de plazo que tenemos,
el asno, el rey o yo gno moriremos?»

Ell no se 'n pren un any; pero de nou mesos á dotze poca diferencia hi va.

Y ell sab perfectament que pèl mes de Mars, de la situació actual ja no se 'n cantará gall ni gallina.

Y es molt probable que 'l partit fusionista haja vindut per aquellas fetxes tan á menos, que si 'n queda algun individuo, serà mort y dissecat al Mussee Mar-torell.

Com una alimanya rara y curiosa.

FANTASTICH.

RESULTATS.

A prempsa publica diariament las defuncions del dia anterior.

D' aquí endavant hauria de publicar, diariament també la noticia dels fabricants y comerciants qu' han fet suspensió de pagos ó han quebrat.

N' hi ha un tip. No se sent parlar de res més. Hi ha una epidèmia de quiebras, y per combàtrela no hi valen Pasteurs ni Ferrans, ni inoculacions de cap mena.

L' Ajuntament aixeca monuments y contrau deutes per la Exposició Universal y projecta nous gastos á cada sessió; lo govern aumenta contribucions com si 'ls negocis vessesin; los devots no 's cansan de demanar per fer un bon regalet al Papa; pero la miseria té més forsa que tot y creix més depressa que 'ls frares en un camp de favas.

Tenim monarquia; aquell que té quartos pot dar diners en compte de sanch per servir á la patria; al clero no li falta res; lo Jurat no està establet encara; los diaris sufreixen més denuncias que las que necessitan; lo sufragi està regit per lo cens; tenim totas las institucions tal y com las desitja y ensalsa la gent que 's diu d' ordre, y á pesar de tot cada dia aném pitjor.

Y lo més extrany es que quan volém cambiar de

posició per veure si millorém una mica, 'ls Cànoves, Mañés y Batlloris tocan á somatén y diuhem que no pensém sinó disbarats.

Per la mèva part quan un calsat me fa mal, lo deixo y 'n prench un altre.

Y que diré dels tractats de comers?

Ecls permeten que 'ls alemanys nos envihin uns espirits que no fan sinó mal: y 'ls francesos no volen los nostres vins diuent que estan encabesats ab esperits dolens.

No parlém de las altres produccions. Poch á poch se 'ns van acalant los diners y la feyna, y 'l Gobern, que no sab com 'erho, prepara un empréstit dins del projecte del arrendament de la renda de tabacos.

Lo qui traballa, no ven y 'l que ven no cobra, y 'l que necessita crèdit troba las portas tancades y no té més remey que deixarre anar á fondo.

«Y para ver esta situación
se hizo la gran restauración.»

Potser, ben mirat, aquest fora lo moment, de que 'l Banc de Espanya, paguès ab favors los privilegis de que disfruta, y allarguès un cap als nàufrechs. Pero 'ca! no n' hi ha de fets, y 'l Banc preferix convertir-se en industrial tabaquer, ficantse en tals llibres de caballeria que 'l dia menos pensat poden regalar-nos la circulació forososa.

Vamos, lo de aquell ximple.

Tot es bò, molt bò, rebò.

Ara 'ns podém fer càrrec de la tendència altament religiosa de las monarquías.

—Benaventurats los que sufreixen, diuhem las benaventurans, perque d' ecls es lo regne del cel.

Y no 's pot dubtar de que estém guanyant lo cel de mil maneras y de debò.

AGNUS.

on Joan Mañé y Flaquer en l' article del diumenge.

«Qui son á Espanya 'ls partidaris del servei personal y obligatori?

»1. Los anomenats republicans y demòcrates de tots colors que per interessos de partit han abandonat la llibertat per l' igualtat.

»2. Una part de las classes que no poden redimir, qual enveja excitán y explotan los aventuriers polítics.

»3. Los gubernamentals, per rahò de ofici.

»4. La majoria dels jefes y oficials del exèrcit de general á abaix.»

* * *

Y ningú més?

Lo Sr. Mañé no tenia necessitat d' escriure tant.

Podria dir: «Son partidaris del servei personal y obligatori tots los espanyols, menos un servidor de vostès y un parell de dotzenes de conservadors.»

La recaudació del Tresor en l' últim mes de abril, comparat ab igual mes del any passat, dóna una baixa de 15 millions de rals.

Al govern, sempre exigent,

lo país li diu:—No puch.

La llímona 's va escorrer;

prompte no hi haurà més such.

A la festa de l' inauguració de l' estàtua de 'n Prim uva assistirhi en Sagasta ni cap ministre fusionista.

Ja se sab: quan en Prim podia obrirlos las portas del poder, se li agafaven als faldons de la casaca per passar ab ell.

Avuy en Prim es mort... y als Tenorios sagastins la sèva estàtua 'ls faria l' efecte de l' estàtua del Comendador.

En Puigcerver ocupantse de la gestió financiera de 'n Camacho, ha dit que aquest senyor presentava 'ls pressupuestos ficticis.

Altol Si 'ls pressupuestos eran ficticis, los quartos dels contribuents eran bèn reals.

Per lo tant que 'ns tornin los quartos.

L' arcalde de Sant Andreu de Palomar ficantse en llibres de caballeria havia prohibit la representació de una obra dramàtica que figura en la galeria á càrrec del Sr. Monfort y Arxer.

Lo delegat vā acudir al governador de la província, y aquest amonestà al Arcalde de Sant Andreu.

—També amonestan als que 's casan, dirà l' Arcalde, si es tranquil, com bon arcalde fusionista; per lo que no seria mal que á més de l' amonestació li plantifiquessin la corresponent indemnisiació de danys y perjudicis á l' empresa perjudicada.

Lo govern que cobra diversos impostos sobre 'ls vius acaba d' establirne un' altre sobre 'ls difunts.

Aquest impost, per ara, no regirà més que á Barcelona.

Al morir un barceloní, 'l metje forense del districte s' presentarà á la casa á inspecciar lo cadáver.

Préu de la visita: dos pessetas.

La visita domiciliaria als difunts ordenada pèl govern sembla que hauria de ser sufragada de fondos públichs. En bon hora 'l particular pagui 'ls serveys qu' ell expressament reclama; pero carregarli una visita de metje que no demana ni necessita, es un abús, es una verdadera socalinya.

Si 'l govern tenia ganas de favorir als metjes forense, podia adoptar un' altra excusa. Aixis, per exemple, podia dir:

—Tots los difunts serán inscrits en las llistas electorals: prèu de la inscripció: dos pessetas.

Un detall que descriu 'l Espanya dels nostres dies.

Lo devém al diputat Sr. Villalba Hervás que ha combatut lo capitol del pressupost relatiu á las obligacions eclesiásticas.

—Quán dirian que gastém per atencions eclesiásticas? 43 millions de pessetas.

—Y per administració de justicia? 17 mil no més.

Ara m' explico porque la justicia está tant magre y 'ls bisbes y canonjes petan de grassos.

CARTAS DE FORA.—Los neos de Cervera estan que no hi veuen de cap ull. La població possechia 'l gràndiós edifici de la Universitat, y gracias á las gestions del diputat à Corts per aquell districte D. Vicens Alonso Martínez, lo govern de 'n Sagasta acaba de donar una prova de liberalisme, cedintió á la Congregació religiosa del Sagrat Cor de Maria. No sabem comprender qu' es lo que hi guanya la població. A pesar de tot la noticia va ser rebuda á só de campanas. Un convent més. Endavant, que duri tant com puga.

DE BONA TINTA.

—Encara no esti content?
—veu com ara la fusió
cumpleix als resolucions
tot lo que vè prometen?
—No veig més sinó que fa
lo que fan tots los governs;
gastar romans eterns,
viure com pot... y tirà.
—¡Qué! ¿No ha llegit los informes
dels periódichs, infelís?
—No sab ab quin improvis
ha presentat las reformas?
—Sí; reformas de camama:
d' aquella gent no 'n faig cas.
—No? Donchs veurà, pas á pas,
com cumpleix tot lo programa.
—Cá, barret, no me la pinta!
—Ho fará!—¡Que té de fè!
—No m' ho negui, porque ho sé
de bona tinta.

Diu que la primera part
de la gran renovació
serà la transformació
de tot lo ram militar.
—Carambas! Vaji dihent.
—Després netejará 'l còdich
d' antigüallas y brutícia,
y llavors tindrem justicia
de debò...—Y á un preu ben mólich?
—A continuació s' espera
que consagrarà 'ls afanys
á dotarnos en pochs anys
d' una esquadra... de primera.
—Y després?—Entre altres varias
lleys d' importància y valor,
ne farà alguna á favor
de las classes proletàries.
—¡Bah! De tot això que 'm pinta,
jo no 'n crech res, la vritat.
—Miri, que ho he averiguat
de bona tinta!

Figuris que 'ls elements
mésverts de la situació
no perden cap ocasió
per consegui 'ls seus intents.
—Y quins son?—Fer que 'n Sagasta
respiri 'l bat democràtic...
—No veu que li es antipàtic
y que d' aquest bat no 'n gasta?
—No ho cregui: es home formal
y compendrà sa missió...
—Donchs hi ha gent que diu que no.
—Aquesta gent té vol mal.
—Si ell quan ja ha atrapat las peras
aviat se posa á dormir!
—Fins ara potser que si;
pero avuy va tot de vera.
—Vaja, a mí no me la pinta!
Massa cops nos ha enganyat...
—Miri que me n' he enterat
de bona tinta!

—Si? Pues tan me fa si es bona
com si la tinta es dolenta:
la retòrica no 'm tenta
perque sé de sí 'l que dóna.

Ja veurà com, á pesar
de tanta frassé discreta,
may tindrém una pesseta
Y 'l pa sempre anirà car.
Veurà ab quina mà tan llisa,
tot llençant promeses falsas,
nos deixarán sense calzas,
ni sabatas ni camisa.
Y per fi vosté veurà
com en temps no massa llunys
nos rosegarémos los punys,
per no tenir que pelà.
—Cá!—No 'm fassi 'l pari-pinta,
ni 'm negui lo que 's veu bè,
perque això jo també ho sé...
de bona tinta.

C. GUMÀ.

NA queixa de D. Fernando Puig en
lo Senat.

«Resulta, senyors, que 'ls vins espanyols, al entrar á Filipinas pagan un impost de consums considerable.

»En cambi las cervesas inglesas y alemanas y otras begudas extranjeras no pagan un céntim.»

Nosaltres som aixis.

Las colonias en las nostras mans son vacas de llet.
Espanya las alimenta y 'ls estrangers las munyen.

En menos de tres sessions ha quedat discutit y aprobat lo pressupuesto de gastos.

Al Congrés haurian de posarhi 'l següent rétol.

«Gran Barberia nacional: en menos de tres sesiones se afeita a todos los españoles.»

Comunican de Berlin qu' en Bismarck està mala! de un atach de reuma que amenassa deixarlo paralític.

Remey segur:

L' alé de Boulanger, que fa suar.

En Romero Robledo aquest dia 's proposava fer parlar á n' en Cassola. Va dirigirli alusions, va increparlo, va ficarli 'ls dits á la boca de mil maneras, y res, en Cassola com si li diguessen Llucia.

—Pero no té llengua 'l ministre de la Guerra? cridava en Romero Robledo picant de peus.

Y en Cassola va limitarse á manifestar qu' estava enterament conforme ab lo manifestat per en Moret qu' en aquesta ocasió va portar la paraula per compte del govern.

Aquí á Espanya 's veuen sempre cosas novas.
Fins ara 'ls homes públics feyan la carrera, enrahonant per las butxacás, com en Romero Robledo.

Lo general Cassola 's proposava ferse célebre callant.
Naturalment: «á cassola tapada, no hi cauen moscas.»

Per enrahonador en Cos Gayon.

L' altre dia va abocar un discurs de quatre horas seguidas sénse demanar cinch minuts de descans ni beure's un vas d' ayga.

Y encare dirán que 'ls discursos llargs no serveixen.
Jo, ab franquesa, després de aquest descarregament de 'n Cos Gayon, me sembla que 'm trobo més bè.

Una recepta per semblar valents.

Reben un dia, per exemple, una gran bofetada, y al sonar lo xech, no plorin, ni s' ensadlin; al contrari, arminse de serenitat y digan:

—¡Quina bofetada que li he donat!

Aixis molts dels que no hajan presenciat la cosa, dirán:

—¡Amigo! quina mà més pesada té aquest mestre!

Una cosa per l' istil acaba de passar á Tarragona ab motiu de las últimas eleccions municipals.

Lo Sr. Canyellas, ab l' excusa de constituir un ajuntament administratiu s' ha aliat ab los conservadors, presentant una candidatura exclusivament conservadora.

Aixis y tot, los liberals, de onze candidats n' hi han guanyat vuit.

Y el Sr. Canyellas ha comensat á enviar telegramas á tots los periódichs d' Espanya, díhen:

—¡Victoria en toda la líneal!

—¡Pobre Sr. Canyellas, ni jugant ab trampa, ni volent fer passar moneda conservadora per moneda liberal, ha pogut guanyar la partida!

Jo ja ho veig: en la sèva vida política ha arribat á aquell redoli de l' auca del Hijo malo que diu:

—Va con malas compañías.»

A n' en Cánovas no li faltava sinó entrar en la Real Academia de Bellas Arts per pertanye á totas las Academias.

Ell no es pintor, ni escultor, ni arquitecto, ni músic... y com á poeta tothom sab los punts que calsa.

Donchs á pesar de tot ha ingressat en l' Academia de Bellas Arts, pronunciant un discurs donant reglas, llisons y consells als poetas y als artistas.

Sempre 'l mateix home: per uns, un Mónstruo; per altres un Mestre Titas.

En un dels párrafos del aludit discurs, s' ha declarat partidari del desnudo

—Don Antón! Aquestas coses no 's diuen, y menos las diu un home qu' està á punt de casarse.

Escolti, ¿qué pensará la sèva xicoteta?

S' están discutint los pressupuestos, y com de costum al Congrés no hi ha un' ànima.

Per més que això es molt comú,
son costums molt redolentas:
á discutirlos, ningú;
á cobrarlos grans empentes.

Decididament lo Banch d' Espanya arrendarà 'ls tabacos.

Es veritat que 'ls Estatuts del Banch no li permetian ficar-se ab aquesta classe de negocis; pero 'ls Estatuts han sigut reformats, y qui no li agradi que ho deixi.

En sustancia no pot succeir més que una cosa.

Pot succeir que 'l negoci del tabaco absorbeixi tot lo metàlic del Banch; pero en aquest cas s' apelarà al paper moneda.

Ja veurán, ja veurán quina cosa més bonica.

Ja 'm sembla que m' hi trobo.
Acudirà un hom' á la sucursal del Banch d' Espanya y s' entaularà 'l següent diálech ab lo caixer:

—¿Qué se li oferia?

—Venia á cambiar aquest bitllot de cent duros.

—Ah, està bè. Escolti, ¿ab qué 'ls vol? ¿Ab puros ó ab cajetillas?

Per altra part los treballadors de las fàbricas estan esperverats creguts de que aixís que 'l Banch d' Espanya tinga la fabricació de tabacos al seu càrrec, s' establiran màquines per elaborarlos.

Pero sembla que 'l govern, sobre aquest punt, ha procurat tranquilisarlos, assegurant que no hi haurà tals màquines.

—Molt bén fet. ¿Som ó no som libre-cambistas?

Un elector de un poble de la província de Santander en las últimes eleccions municipals vā vendres á pés, á rabó de cinch rals la Iliura.

Ja 'm sembla que sento á n' en Fontrodona:

—Vaja, que si tothom fós gròs com jo, aquests tràfecs no serian possibles. Los candidats més richs s' espantarian.

Definició gramatical:

—Home: es un nom genèrich, que abraça á la dona.

Segons *El Siglo futuro*, si algun pactista vā á confessare, no podrà rebre l' absolució perque es liberal; si hi vā un fusionista, no podrà ser absolt perque es liberal; si hi vā un conservador se 'n tornarà sense l' absolució perque es liberal, y tots quants pertanyin als partits que tenim á Espanya, *fora del tradicionalista*, son incapassos de sagraments.

Si es veritat lo que predica *El Siglo futuro*, proposo que des d' ara se suprimeixi del pressupuest del Estat l' assignació del clero. Aixis com aixis no serveix á ningú més que als tradicionalistes.

Qui l' usi que 'l pagui.

Diuhem que l' emperador de Russia té un àlbum, en lo qual va coloçant-hi 'l retrato fotogràfic de tots los nihilistas que per una causa ó altre van á la forca.

Es fama que al portarli l' última remesa, l' emperador va dir:

—Ja casi no m' hi caben.

Qui serà 'l primer nihilista que deixarà de figurar?

—L' qui tinga bon pols y fassa blanco.

A Russia s' ha prohibit que ningú surti al carrer ab barret de copa... perque dintre del tarot poden amagàrs' petardos.

Seguint aquesta màxima, 'l millor dia podrán sifarse en que també poden durse amagats dintre de la roba, y 'l govern manarà que tothom surti despullat.

—Llavors los rusos podrán dir: —Amigo si qu' estém frescos!

En la Pescaderia del Born.

Lo peixeret:

—A la bona llagosta de Mahó... Fresca, fresca, fresca, que belluga.

Y adonantse de un minyó, que està casi de bigotis sobre la panera, li pregunta:

—Tú què fas aquí?

—Estich parlant ab las llagostas.

—Home, aquesta si qu' es bona. Y què 'ls hi dius?

—Com que jo soch de Mahó las hi demano notícies de la mèva terra.

—Y què t' responden?

—Diuhen que ja fa mès de quinze dias que n' son fora.

A un criat molt tonto que de tot lo que passava en la casa sempre li donavan la culpa á n' ell, un dia varen dirli que la senyora no estava bona.

—Y què tè? va preguntar.

—Està en estat interessant, li van respondre.

Al sentir això l' criat va rompre en un gran plor.

—Pero y ara què t' passa?

—Què 'm passa! Que com que 'm tenen de cap d' esquila, ja veurás com l' amo aixís que se n' enteri, 'm donarà la culpa á mi.

En una iglesia un home demanava caritat per les ànimes del Purgatori. Se li acostà un devot y tirant un duro á la bassina, prengué de cambi quatre pessetas, ficàntselas á la butxaca.

—Mestre, aquest duro es fals, digué l' encarregat de la capta.

—Y què! Ja s' espavilarán las animetas per ferlo passar. Escolta, gno m' hi espavilat jo!

A LO INSERTAT EN LO ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—A-ta-na-si.
2. ENDAVINAILLA.—La A.
3. ANAGRAMA.—Certa-Catre-Terca-Recta.
4. TRENCÀ-CLOSCAS.—Palos y á casa.
5. GEROGLÍFICH.—Un punxó punxa.

Han endavinat totes las solucions los ciutadans Ma-nelet del Passeig de Sant Joan, Plàcid, J. Roca, Torero de hivern, Un Cerveri, Ego Sum, y Gutiman; 4 J. Montes y Pere Pich; 3 Un Salao; 2 A. Alacaya, Ninus y Dèu te fassa bò; y 1 no més Anisia.

XARADA.

Marxavan cap á Total qu' es bonica capital la Una-quarta y la Ramona, que duya una tres-segona per regalar á en Pasqual.

R. ESBALOTA.

SINONIMIA.

—Margarida!... Margarida!...

—Qué hi ha Pep?

—Que 's tot la tot...

—Treula del foch desseguida.

—Ay que 'm tot! Deixar no 's pot

un moment... sembla mentida.

JOAQUIM SAURI.

ANAGRAMA.

Passant pèl carrer de 'n Bot junt ab mon cusi Melció, vejerem dalt de un balcó total dona casi tot.

ROMÀ ESPINAT.

ROMBO.

Primera ratlla vertical y horisontal: consonant.—Segona: qualitat de certs soldats.—Tercera: moneda.—Quarta: nom de dona.—Quinta: eyna de fuster.—Sexta: parentiu.—Séptima: una vocal.

UN SARRALENCH.

++
MIN
III
+
CCC
AAA

CIUTADÀ BENEMÉRIT.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciutadans A. Alacaya, Aguilera, M. Vila S., Anisia, Ninus, Grata-panxes, Camadall, Pepet de Calaf, Ego Sum, Torero d' hivern, Un Voluntari, J. Masó, Bolit Bell, J. Piera, A. Trias y D. E. Barnís, Pa-pitus, Cerilla, Poblet de l' Espuga y Pas d' Estra.—Lo que 'ns en-vian a questa setmana no fa per casa.

Ciutadans Caratalat, Dèu te fassa bò, Joseph Montes, Gutimán, Saldoni de Vallcarca, Un Cerveri, J. Roca, Plàcid, Manelet del Passeig de Sant Joan, G. Manni, Catarina, Un Moro, Musiquetas, F y S. Sola, Tacay, Ala de Mosca, Pepe Hill, A. Trinidad, Persiquil, Pepet d' Espugues, Frascuello y Camadall: Publicarem alguna cosa de lo que 'ns envian.

Ciutadà R. Roura: Los versos están bò.—Sir Byron: No está a l' altura de altres que 'ns ha enviat: hi ha alguns versos forcats.—Cos Gran del Vallès: Té rahó al final del article: no 'ns ha agratdat.—P. Rosamilla: Espíquies en català: ó si vol ferho en italià, escrigil ab bona lletra y millor ortografia; lo qu' es avuy no l' enteném.—Angel Garcia: Esta bò.—J. G. Sant Jaume dels Domenys: Fillet, no enteném lo que voi dir: espíquies més clar.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.

HOY PURO MAÑANA..... NINGUNO.

Veus' aquí las manyas sèvas:
agaballar los dinés
y pagar sempre ab papés.
Ell se fuma las grans brevas,
y 'l país escup no mès.